

[Grethe Philip.]

vil finde en forudgående forhandling sted med de planlæggende myndigheder i hovedstadsområdet.

Skulle det derefter være hensigtsmæssigt at sælge arealer til private, bør dette komme klart til offentlighedens kundskab, således at interesserede købere kan melde sig i tide. Det bør så ved et eventuelt salg af areal sikres, at arealets fremtidige anvendelse kan indpasses i planlægningen for området. Jeg ville være glad for at få bekræftet, at man vil følge disse retningslinjer, ligesom det ville være af stor interesse, om vi kunne få lidt at vide om den samlede plan for anvendelse af de arealer, der bliver ledige ved militærets udflytning. Må jeg i denne forbindelse nævne en passus i budgetoverslaget side 206, sidste punktum, som gør mig meget betænkelig. Det siges her:

„Det er forudsat, at erstatningsarealer og -byggeri tilvejebringes uden for de fastsatte budgetteringsrammer, i det omfang de hermed forbundne udgifter samlet set modsvares af værdien af de afståede arealer m. v.“

Vi har allerede mødt denne passus én gang tidligere i et aktstykke i finansudvalget, og jeg har forstået på forsvarsministeren, at finansudvalget i hver enkelt sag om erstatningsareal og -byggeri vil få sagen forelagt til særskilt godkendelse. Til trods herfor mener jeg, at vi i forvejen binder os for stærkt ved principielt at gå ind for, at forsvaret har en egentlig ret til erstatningsarealer og -byggeri svarende til værdien af de afståede arealer. Det er ordene „værdien af de afståede arealer“, jeg er betænkelig ved. Jeg mener, at erstatningen bør være af et omfang, som sikrer forsvaret samme effektivitet som før salget af arealer; men jeg mener ikke, at forsvaret kan have noget krav på at kunne disponere over samtlige de beløb, der kommer ind ved afståelse af de i Københavnsområdet jo særdeles kostbare arealer. Jeg finder også, en sådan praksis ville være i strid med de almindelige principper for, i hvilket omfang et fagministerium de facto erhverver sig ret til at disponere over midler, der er tilvejebragt ved salg af ejendom. Jeg beder regeringen — finansministeren eller forsvarsministeren, hvem det måtte henhøre under — give udtryk

for her under den senere debat, om man fremover vil lade denne passus gå igen i aktstykker, vi vil få fremsendt, hvad jeg i så fald meget vil beklage.

I tilknytning til finanslovsforslaget har finansministeren fremlagt et budgetoverslag, der giver perspektivet frem gennem de næste 4 år. Vi har her fået et meget stort og vigtigt materiale i hænde, som vil blive gransket nøje, selv om det ikke ligefrem er let tilgængelig læsning. Budgettet er udtryk for regeringens målsætning og fortæller os, hvor man særligt vil sætte ind, og med hvilken fart man mener at kunne give sig i kast med reelle udvidelser i det offentliges budget. Mange af tallene er i realiteten bundet enten af lovgivning eller refusionsordninger, af igangsat byggeri, der skal fortsættes, og af de mange driftsudgifter, der ofte følger efter investeringer af den ene eller den anden art.

Trods de mange bundne udgifter er der dog et vist spillerum tilbage for udvidelser af den offentlige aktivitet. I sin tale foreleden ved pressejubilæet oprullede statsministeren for os et billede af de udgifter, der ville blive tale om, hvis vi fik opfyldt de aktuelle store ønsker — bl. a. om øget støtte til de studerende, bedre aflønning af de værnepligtige, om broer, lufthavne m. v. — alle ønsker, der hver for sig kan betegnes som rimelige, men som tilsammen danner en formidabel stor udgiftssum. Vi har efterhånden en umådelig viden om, hvordan vi kan gøre os sundere og dygtigere, og hvordan vi kan lade os transportere hurtigere og behageligere fremad. Vor tids hovedproblem bliver derfor at fastlægge, hvor hurtigt vi kan gå frem med realiseringen af vore ønsker, og i hvilken rækkefølge vi kan tage fat på problemerne. Opgaven er overordentlig vanskelig, fordi det forlanges af os, at vi skal sammenligne ikke-sammenlignelige størrelser som værdien for befolkningen af henholdsvis broer, sygehuse og universiteter. I den politiske debat vil der jo nok stå mindre om prioriteringen af opgaverne end om takten for udvidelser i det offentliges aktivitet, altså i de reelle udgiftsstigninger.

Regeringen har nu fremsat sit skøn. Det er endnu kun et overslag, en foreløbig skitse til budgetter. Man må gøre sig klart ved gennemlæsningen, at tallene er at be-